

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA GERENT
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ
CATALINA SERRA
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON

EDICIÓ WEB
FRANCINA BOSCH

POLÍTICA
GERARD PRUNA

INTERNACIONAL
FRANCESC MILLAN

SOCIETAT
ELENA FREIXA

ECONOMIA
ALBERT MARTÍN

DEBAT
TONI GÜELL

CULTURA
LAURA SERRA

ESTILS
THAIS GUTIÉRREZ

MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS
XAVI HERNÁNDEZ

DELEGADA MADRID
MARIONA FERRER

LENGUA
MARIA RODRÍGUEZ

FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

DISSENY WEB
RICARD MARFÀ

ARA TV
ALBA OM

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS

FINANCES
XAVIER LINARES

MÀRQUETING
PABLO CASALS

VENDES
EVA MÁRQUEZ

COMERCIAL
SERGI GERMÁN

NOUS NEGOCIS
ORIOL CANALS

TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.
TELÈFON: 93 202 95 95.
ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL
Edició de premsa periòdica
ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Diffusió controlada per l'OJD

DL.: B-42598-2010
ISSN: 2014-010X

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

L'estratègia escocesa d'Esquerra

Malgrat les dificultats per formar govern, Esquerra ha reiterat que no hi ha altra majoria possible que la que passa per l'acord amb Junts per Catalunya. L'alternativa amb el PSC no és factible perquè el partit de Salvador Illa es presenta com el primer garant del constitucionalisme i en la campanya electoral no va plantejar més opció que "passar pàgina" al Procés i resumir la carpeta catalana a desenvolupar l'Estatut de 2006.

Una tebiesa que no li serveix per captar vot sobiranista desencantat, ni per proposar un blindatge o clarificació de competències que, per exemple, pogués significar un punt on confluir amb part dels interessos d'ERC. Igual que la reforma de l'Estatut de Sau va permetre concretar el govern de Pasqual Maragall. La lentitud de l'executiu de Pedro Sánchez en la tramitació dels indults als independentistes empresonats contribueix a passar el forrellat a aquesta alternativa.

Esquerra ha crescut en els darrers anys menjant-se una part del pastís de CDC i una altra, menor, del PSC. Això es veu molt bé en l'evolució de vot de ciutats amb una distribució de vot concèntric com, per exemple, Sabadell, a partir de 2003. És una evolució que no té a veure amb continuïtats històriques des de començaments del segle passat, sinó amb rendes, preus de l'habitatge i moviments poblacionals recents a l'extraradi barceloní.

Sovint es planteja que ERC vol substituir Convergència en l'hegemonia del camp nacionalista i que aquesta competició ara es trasllada a la pugna amb Junts. L'argument, però, no és exacte. Els de Carles Puigdemont es presenten com un moviment que aplega des de liberals a socialdemòcrates i aquells que es defineixen com a independentistes i es consideren al marge de l'eix econòmic. Un moviment que, tanmateix, es presenta de centreesquerra perquè des del penós record del franquisme a Catalunya gairebé cap catalanista vol considerar-se de dretes.

L'electorat de Junts, però, prové en gran mesura de rendes altes. El gruix dels seus votants són els antics electors de Convergència que en el trànsit dels anys 2010-2012, i al mateix temps que aquest partit, van mutar de sobiranistes a inde-

JOAN ESCULIES
ESCRIPTOR I HISTORIADOR

pendentistes. Aquest votant, fill del pujolisme herderià del qual ara renega o que oblida que va votar, és immune al discurs d'ERC, i per això també és tan consistent. D'altra banda, hom podria preguntar-se per què crear un nou partit independentista de centreesquerra si ja n'hi ha un amb pedigrí des de finals dels setanta.

No, Esquerra, amb un discurs incardinat de nou en la pluja fina de Carod-Rovira, no pretén atraure l'exvotant convergent -ni podria-, sinó obrir-se més al de rendes baixes, que és el que l'independentisme no capta. És aquí on topa amb el PSC, campió

en aquesta franja de vot. El plantejament de substitució perseguit és similar al que va realitzar el Partit Nacional Escocès amb el Laborista a l'inici del segle XXI.

Les raons de l'ensulsiada laborista a Escòcia van ser múltiples: el col·lapse del moviment sindical en què s'havia assentat, la desaparició de la indústria minera i manufacturera, l'aparició de les economies del petroli i les finances, menys sindicades, els canvis en la política d'habitatge, les acusacions de corrupció i nepotisme. I, sobretot, l'oportunitat que va obrir la transformació del vell laborisme en el Nou Laborisme de Tony Blair als anys noranta, que es veia ineficaç per revertir polítiques thatcheristes i procliu al mercat lliure.

L'SNP, d'acord amb els professors de la Universitat de Lancaster Mark Garnett i Martin Steven (2017), es presenta més d'esquerres del que en realitat són les seves polítiques. En tot cas, ha aconseguit l'aparença de defensor dels interessos d'Escòcia que el Partit Laborista, malgrat contribuir a la *devolution* del Parlament de Holyrood, ha deixat de tenir.

L'independentisme català viu pendent d'Escòcia, però només de la seva superfície. Segons l'Scotland's Census, allà el 62% de la població es considera "només escocesa", un 18% "escocesa i britànica" i un 8% "només britànica"; la resta de percentatge correspon a altres identitats. Més del 80% de la població ha nascut a Escòcia i només un 9% ho ha fet a Anglaterra. A Catalunya, el CEO situa en el 20% la població que se sent "només catalana" i amb una correlació determinant amb la llengua materna. Segons l'Idescat, un 65% de la població és nascuda al país. En aquest sentit, per arribar a algun lloc i calcular riscos, l'independentisme s'hauria de fixar en models més complexos amb línies divisòries lingüístiques com l'ucraïnès, per exemple.

Quan el repartiment de càrrecs i àrees d'influència permeti configurar el govern Aragonès, començarà una legislatura ben interessant. Servirà per comprovar l'abast de l'estratègia escocesa d'ERC amb el pacte amb Junts -els del centre de la ciutat, per seguir amb l'exemple de Sabadell-. Veurem quants votants de rendes baixes dels barris perifèrics s'han convençut que Esquerra és al PSC el que l'SNP és al Partit Laborista. I si paga la pena insistir o si caldrà que tothom replantegi estratègies.

GETTY

Veurem quants votants de rendes baixes dels barris perifèrics s'han convençut que Esquerra és al PSC el que l'SNP és al Partit Laborista